

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De hilaritate vultus & promptitudine ad externa opera charitatis, post
gustum diuinæ suauitatis. IX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

Christus
piscis afflus
& fauus
mellis.

1. Reg. 15.

Luce 9.

1. Cor. 11.
Matt. 25.

Apoc. 2.

Exod. 34.
Quam iu-
cundus &
placidus
redecit ad
Martham,

sensum, in pisce affo & mellis fauo. Nā ipse est piscis, in passio-
ne affatus; & fauus mellis, in resurrectione apparens lectus disci-
pulis suis, & loquens de regno Dei. Si passionem deuotè recolis,
de pisce affo comedis: & si de resurrectione eius gloria & po-
tentia diuinitatis incundaris, mel in cera inuenisti. Si etiam pa-
nē porrexerit, & aqua sapientiæ salutaris te potauerit, surge in
morem Heliæ, & comede, & bibe; quia tibi grandis restat via,
donec venias in montē Dei Oreb. Nam tempus est comedendi,
& tēpus laborandi. Descendente te ad nos nihil coctum inue-
nies, neque quid assum igni. Manduca ergo ibi, & bibe coram
Domino, erit enim necessarium tibi. Adhuc enim quinque anni
restabunt tibi, & erit fames in terra, Quamdiu enim fumus in
corpore, quod quinque sensibus distinctum est, peregrinamur à
Domino; & ideo esurimus & sitimus vsq; in horā hanc, donec
veniat regnum Dei. Nec potes dicere. Sufficit mihi: nisi cum ap-
paruerit gloria Domini, & allata fuerit arca cordis tui in templū
caelestis Hierusalem. Bene & prosperè te agente cum Domino,
quidni difficulter redeas ad solita, ad tumultuosa, ad laboriosa
onera? Si dixeris cum Petro; Bonum est mihi hic esse, non ad-
miror; quia & ego id ipsum vociferarer, si tā vicinus essem. Sed
nondum venit hora tua, forsitan audies; Nec ideo adduxi te, vt
perpetuò mancas: sed scias, quomodo oporteat te in domo mea
conuersari. Propterea stabiliui te vino dilectionis, & cibaria de-
di tibi in abundantia, & nolui te fraudari à desiderio tuo: en vi-
dent oculi tui, quæ promiserim seruientibus mihi. Reuertere
iam in pace, & visita fratres tuos; ne fortè expectent, & querant
te dicentes: Vbi est cellarius noster? Venies autē iterum ad me,
cū vacuum tibi fuerit. Caue, ne contristes mendicum, in no-
mine meo venientem. Et quomodo videbis faciem meam, fra-
tre tuo contristato & infirmante? Quis enim infirmatur, & ego
non infirmor? Auditurus es in nouissimo die: *Esuriui, & dedisti
mihi manducare? Sitiui, & dedisti mihi potum: Infirmus fui, & visi-
tasti me*. Affer mihi adhuc vas aliud, & dabo tibi oleum miseri-
cordiæ, & effundes illud super septem opera pietatis. Vade er-
go, & fac omnia sicut nosti me velle, & ero tecum. Esto fidelis
vsque ad mortem, & dabo tibi coronam vitæ.

9. De hilaritate vultus & promptitudine ad externa opera
charitatis, post gustum diuina suauitatis.

I Am vltra quid ego loquar, nisi congaudendo tibi, si reuersus
fueris cum gratia caelesti ad infirma corporis nostri? Splendi-
da facta erat facies Moyse, ex locutione Domini in monte Sinai.
Et vnde hoc, nisi quia introduxit eum Dominus in cellaria sua?

Quam

Quàm splendida & hilaris apparebit etiã nobis facies tua, sermo placidus & suavis, gressus pulchri & pacifici, & omnis denique actio & prouida & ordinata; dum veneris visitare egentes & sitientes egressus à conspectu Domini, quia sine benedictione venire non potes. Et tuum est utique Domino dicere, antequam vadas, & descendas de monte in Ægyptũ, præsentes scilicet tenebras: *Non dimittam te, nisi benedixeris mihi.* Nobis equidem proficit hæc benedictio, sed tibi principalius. Quanto tu paratior ad necessaria nostra, tanto nos cogis arctius ad diuina mysteria. Quanto quoque deuotior & affabilior visus fueris à nobis, tanto fit acceptabilius, quicquid humanitatis impenderis. At verò cum talem te inuenerimus, quid nisi obstupescentes congratulabimur, dicentes: Vnde ista copiosa mentis & corporis lætitia? Fuit ne hodie Dominus apud te, & nesciebamus vsque modò? Beatus es tu, & beati omnes, qui seruiunt ei, & qui non discedunt ab eo; donec reddant illi animas suas, quas tam frequenter ponunt pro fratribus suis. Quid respondebis ad hæc collata beneficia, nisi humilia & deuota oris & cordis cantica? Quid me intuemini, aut quid in me admiramini? Dei donum sunt, quicquid vidistis in me vase fictili, in testa arida, & in tenui calamo. Et ut gloria Domini mei Iesu Christi manifestetur, noueritis, quia non meis meritis ad vos me misit Dominus, sed vestris bonis operibus participem me fieri. Ecce dico vobis: *Introduxit me rex in cellaria sua.* Ex hinc est omne, quod cernitis. Propter quod rogo & vos dilectissimi mei, vnà mecum gratias agite super inenarrabili dono eius. Deprecemur quoque seduli eius dilectionem, ut quando hinc pariter subsistimus, spiritalis gratiæ consolatione nos refouere dignetur: ac tandem in sua æterna cellaria perducatur, vbi omnium electorum corda referta sunt pace dulcissima, & lætitia persultant opulentissima. Colligite ex his præmissis, quàm pium sit seruire fratribus: quàm placitum Deo & angelis quodammodo æquale, qui missi leguntur in ministerium propter eos, qui hæreditatem capient æternæ salutis: quàm multiplex etiam virtus, que clarior & verior per actus probatur, quam cogitatione imaginaria possidetur. O quàm magnam dat fideli seruo fiduciam nunc in tempore isto, & dabit maiorem in extremo examine sermo Domini, quem locutus est dicens: *Euge serue bone & fidelis, quia in modico fuisti fidelis, intra in gaudium Domini tui.* Pius Dominus, qui remunerare semper solet famulantes sibi, non idcirco denegabit tibi abscondita dulcedinis sue, quia te promptum externis & seruilibus operibus mancipasti.

qui suauiter versatus est cū Maria.

Gen. 32.

Vox diuī Clemētis.